

tığımız bütün çözümler ve geliştirdiğimiz bütün açıklamalar, Yusuf aleyhisselamın yaşadıkları karşısında, kar taneleri gibi eriyip gidiveriyor hemen.

Bedeni kuyuya atılan Yusuf'un ruhu, asla kuyuya düşmemişti. Onun bedeni, zindana da atıldı; ama ruhu asla zindanlara düşmedi.

Çocuk Yusuf, ağabeylerinin hasediyle atıldığı kuyudan alınının akı ve yüreğinin sekinetiyle çıkmıştı. Genç Yusuf, azizin karısının önce günah çağrısına, sonra da iftirasına maruz kaldığı saray görünömlü zindandan ise iffetiyle çıktı. Atıldığı zindan ise, ubudiyet miracına ulaştığı bir manevî saray olmuştu Yusuf için. Nitekim, haksız yere atıldığı o zindandan, peygamber olarak çıktı. Uğradığı musibetlerin her biri, onun için, manevî ilerleme yolunda birer basamak olmuştu kısacası. Yaşadığı musibetlerin hiçbiri, onun iç dünyasında bir davranış veya kişilik bozukluğuna sebep olmuş değildi. Bilakis hepsi de birer mirac basamağı, birer terakki vesilesiydi. Çünkü, bedeni kuyuya atılan Yusuf, ruhunu asla kuyuya düşürmemişti.

Yusuf aleyhisselamdan bu dersi alan bir hakikat erini, atıldığı zindanları 'medrese-i Yusufiye'ye dönüştüren bir 'Bediüzzaman' olarak tanıyoruz modern zamanlarda. Yusuf aleyhisselamdan bu dersi aldığı için, o da, uğradığı her musibetten birer manevî deva ve birer marifetullah meyvesi devşirmişti. Yazdığı "Esmâ-i Sitte Risalesi" Eskişehir zindanının, "Meyve Risalesi" Denizli hapsinin, "Elhüccetüzzehra" ise Afyon hapsinin hediyesiydi.

Yusuf aleyhisselamdan Bediüzzaman'a uzanan nuranî hat, atıldığı kör kuyularda manevî kördüğömlere dolanan ruhlarmız için bir menfez ve bir şifa sunuyor.

R. D. Laing'in deyişiyile 'şaşıya yol gösteren kör' durumundaki modern psikiyatrinin en 'baba' psikanalistlerinin sunamayacağı bir menfez ve bir şifa hem de...

"Genisini alırız"

RABB-I RAHİM DİL BECERİSİ kadar el becerisi de nasip etseydi bana, muhakkak ki bu becerinin bir kısmını oyuncak tamirine harcamayı tercih ederdim.

Rabb-ı Rahîm 'girişimci' bir ruh bahşetmiş olsaydı bana, başlatmış olduğum teşebbüslerden biri, muhakkak ki bir 'oyuncak tamirhanesi' olurdu.

Rabb-ı Rahîm vakıf faaliyetlerine sarfedebileceğim geniş imkânlar bahşetmiş olsaydı bana, kurmuş olmayı hayal ettiğim onca vakıftan biri olarak 'oyuncakları tamir vakfı,' muhakkak kurulmuş olurdu.

Karşımda meslekten bir psikanalist olsa veya psikanalize meraklı bir amatör karşıma çıksa, oyuncak tamiri'ne yönelik bu merakım üzerine birtakım çıkarımları zihinlerinin bir kenarına çoktan kaydetmiş olurlardı herhalde.

Neler düşünür, bu merakı nasıl çözümlerlerdi sahi?

"Yaşanılmamış bir çocukluk."

"Çocukluk günlerine özlem."

“Çocukluk dönemindeki bir büyük kaybın yol açtığı boşluğu doldurma çabası.”

“Obsesyon.”

“Oyuncak tamiri üzerinden çocukların ve ebeveynlerin sevgisini kazanarak içindeki sevilme ve değer verilme boşluğunu doldurma gayreti. Sözümona çocuklara sevgi gösterisi ile, gerçekte kendini sevdirmeye çabası.”

Gelin görün ki, kendi aklım, ‘oyuncak tamiri’ne yönelik bu merakımı, böylesi seçeneklerle açıklamıyor.

Daha basit bir açıklaması var bunun: Ben bir babayım. Üçüncüsü henüz dört yaşının içinde üç çocuğun babası... Dahası, ‘okur-yazar’ biri olmasam ve bu uğraş bütün vaktimi doldurmasa, çocuklarla ilgili bir alanda uğraş vermeyi tercih edecek kadar çocukları seviyorum.

Çocuklar da beni seviyor olsa gerek ki, yanımıza, yakınımıza gelen, annesi ve babasıyla bize misafir olan çocuklarla ahbab olabilmem için onbeş dakika kâfi gelebiliyor.

‘Oyuncak tamiri’ne bu derece gönül vermişliğim, çocuklarla böylesine hemhal oluşum yüzünden zaten.

Çünkü, eski veya yeni, gıcır gıcır veya yıpranmış, çocukların oyuncakları bir ‘nesne’ değil bir ‘özne’ olarak algıladıklarını; onlara bir ‘teşahhus’ verdiklerini, onlara birer ‘kişi’ gözüyle baktıklarını ve onlarla bu şekilde bir hemhal oluş yaşadıklarını biliyorum.

Gelin görün ki, içindeki her şeyin de gelip gidici olduğu şu fani dünyada hiçbir şey kararında kalmadığı gibi, oyuncaklar da olduğu gibi kalamıyor. Günün birinde ya kırılıyor, ya dağılıyor, veya bozuluyor.

İşte böyle bir anda, o güne kadar beraber gezip beraber oynadıkları, konuşup dertleştikleri, beraber sofraya oturdukları, hatta ‘lokmalarını paylaştıkları’ ve beraber uyudukları oyuncaklarından ayrı düşme durumunda kalmanın hüznüyle çocukların gözlerinden dökülen yaşlar rikkatime dokunuyor.

Ama en çok da, bu hüznü bastırmak yahut bu hüznün tercümanı olan ağlayışları susturmak için annelerin, babaların söyledikleri...

“Merak etme, yenisini alırsın.”

“Sen hiç ağlama sakın. Yarın gider, oyuncakçıdan aynısını alırsın.”

Çocuk “Ben aynısından istemiyorum, ben *bunu* istiyorum” derken yeterince açık, yeterince büyük, yeterince insanca bir mesaj veriyor oysa. Ama buna rağmen, kocaman kafalardan aynı nakarat:

“Yenisini alırsın dedik ya oğlum!”

“Yarın gider aynısından alırsın diyoruz ya kızım!”

Bu sözler ise, ne yalan söyleyeyim, rikkatimden öte, siniri-me dokunuyor.

Çünkü bu sözlerle, bir ‘nesne’yle dahi ‘özne’ ilişkisi kuran çocukları, ‘özne’leri dahi ‘nesneleştirme’ zorunlu eğitimine tâbi tutuyoruz. Böylece, onları insanıyeten çelmeliyor, düşürüyor ve aşağılara çekiyoruz.

Hız. Peygamber aleyhissalâtu vesselâmın ‘cansız’ bir cisim olarak Ay’la, ‘cansız’ bir şehir olarak Mekke’yle ve ‘cansız’ bir dağ olarak Uhud’la veya üzerinde hutbe verdiği kuru hurma kütüğüyle kurduğu bağı hatırlıyorum oysa... “Ey hilâl! Senin de Rabbin, benim de Rabbim Allah’tır” deyişini... Hicret ederken, hüznüyle geriye bakıp, “Ey Mekke! Allah’ın arzında sen, benim için en sevgili yersin” demesini. “Uhud bir dağdır; o bizi sever, biz onu severiz” deyişini... Peygamberden ayrı kalmanın hüznüyle kuru hurma kütüğünün hüngür hüngür ağlayışını...

Hayat dersini her veçesiyle peygamberden almış bir ahir zaman mü’mini olarak Bediüzzaman’ı hatırlıyorum sonra. Onun, ‘bana sekiz sene hizmet etti’ diye tarif ettiği ‘sırtındaki sako’sunu... Seneler sonra kırılmış tahta kaşağının hoyratça çöpe atılmasına razı olmayıp, toprağa defnini istemesini... Uzun yıllar sonra Barla’ya geri döndüğünde, vaktiyle nice ge-

celer üzerinde Allah'ı zikrettiği ulu çınara sarılıp ağlayışını...

Demek ki, küçük kalblerinde büyüdüğümüzde de korumamız ve Bâki-i Zülcelâl adına kullanmamız gereken bir büyük hakikati taşıyor çocuklar...

“Yenisini alırsız”ların asla tatmin edemediği bir ‘özel’ bağ kuruyorlar zira oyuncaklarıyla.

Aynı oyuncakçıdan alınacak ‘aynı’ oyuncuğın, ‘aynı’sı değil, ona benzeyen ‘bir başkası’ olduğunun pekâlâ farkındalar.

O kırık veya bozuk oyuncakla bir hayat yaşamışlardı. Oy-namış, üzölmüş, sevinmiş, hız yapmış, yemek yemiş, uyumuş-lardı... Bir ‘ortak hayat’ları vardı. ‘Yeni’si alındığında, bu ortak hayat geri gelmeyecek. Bilakis, yeni bir hayat kurulması gere-kecek. İşte bunun farkında çocuklar...

İşte bunun için ‘yenisini’ni veya ‘aynısını’ni değil; kırılmış, yı-p-ranmış, bozulmuş da olsa, ‘bunu’ istiyorlar. “Yenisini değil, bu-nu istiyorum” diye, işte bunun için diyorlar.

Çocuk ruhlardaki bu sapasağlam duygu, bu vefa ve bu dostluk zarar görmesin istediğim içindir ki, bir ‘oyuncak ta-mirhanesi’nin hayalini hep kurdum ve kurmaya hâlâ devam ediyorum.

“Yenisini alırsız” telkiniyle büyütölmüş ve herşeyin bir ‘muadili’nin, bir ‘aynısını’nın, bir ‘yenisini’nin mevcut olduğuna inandırılmış çocukların büyödüklerinde yapıp ettiklerini de görüyorum zira.

Dün bozulan oyuncuğın ‘tamiri’ne değil ‘yenisini’ne yönlendirilmiş çocuklar, bugün bozulan dostlukların ‘tamiri’ne değil, ‘yenisini’ne yöneliyorlar çünkü.

Filan arkadaşınla aran mı bozuldu? Üzölme canım, yeni-sini alırsın.

Filan dostunun kalbi sana karşı kırık mı? Merak etme, he-nüz kırmadığın bir kalbi dost ediniver, olsun bitsin.

Evliliğinde işler ters mi gidiyor, boşanıver canım; yenisini bulursun.

Dostluklarda, arkadaşlıklarda ve evliliklerde böylesine yı-p-ranmışlık; yaşanmış ortak hayatların bu kadar kolay ve bu ka-dar duyarsızca silinip atılması, çocukluk yıllarından itibaren duymaya başladığımız o telkinle birebir ilişkili görünüyor ba-na: “Yenisini alırsız.”

Elimin tamire yatkın olmayışına, bu yüzden hayıflanıyo-rum. Bu yüzden, bir ‘oyuncak tamirhanesi’nin hayalini kuru-yorum. Bu yüzden, bir ‘oyuncakları tamir vakfı’ kurulsun is-tiyorum.

Ne dersiniz; çocukların oyuncaklarının tamiri mümkün olabilse, en azından büyüklerin oyuncaklarını ‘tamir’ için ça-ba sarfettiklerini görebilseler, dostluklar, arkadaşlıklar, kardeş-likler, evlilikler, ortaklıklar bu kadar kolay yıkılmayacak belki.

Çocukların oyuncuğın tamire çalışırken tamir ettiğimiz, aslında kendi iç dünyamız, kendi insanlığımızdır sözün kısası.

‘Oyuncak tamirhanesi,’ işte bu yüzden önemli, bu yüzden çok değerlidir...

